

Piknik

Piknik

AZ eperszem megpördül a levegőben, mielőtt Tátika szájában landolna. Mint egy cirkuszi fóka, mi?, bányássza ki a csumát a fogai közül. Olyan vagyok, mint egy fóka. Olyan ügyes és olyan dagadt. Fesztelenül dob maga fölé egy újabb szemet.

Babett gyöngyözőn vihog. Pofátlan egy fóka vagy, nem gondolod?

Tátika megrántja a vállát. Akinek nem tetszik, megeszi a faszomat. Na, eljutunk ma még az értelmesebb kajáig? Búcsúzóul pár eper a zsebbe, egy a szájba. A csuma ívesen lő ki a banánok közé.

Bonnie és Clyde a CBA-ban egy átlagos augusztusi kora délutánon.

Válasszál, amit akarsz, jelenti ki Tátika egy jószágain körbemutató földesúr gálánsságával. Két-két doboz vákuumcsomagolt profiterolt és somlói galuskát hajít a kosárba.

Kioffoltam a finomított szénhidrátokat. Tisztulok, közli ájtatos képpel Babett. Próbálok visszafogott életet élni, vágod, nó motyó, nó pia, nó cigi, nó tresszfűd, teszi hozzá Tátika aszimmetrikus hullámot vető szemöldöke és értetlenkedve orr-ráncoló grimasza láttán. Te meg beleviszel a trébe. Legalább valami gluténmentes szutykot kéne venni.

Tátika egy gesztenyepürét küld a profiterol és a somlói mellé. Azt csinálsz, amit akarsz.

Babett térde négynegyedes ütemenként, finom súlypontáthelyezésekkel és csipőbillegéssel rugózik. Egy százszázalékos üdítő hátoldalán böngészi elmélyülten a cukortartalmat.

Ne haragudjál, elismételnéd, legyél szíves?

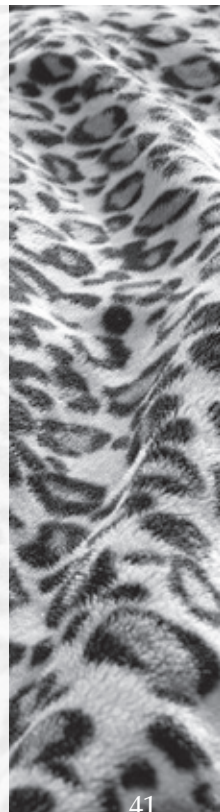
Babett pulzusa megugrik. Szinte szolgálatkészén, mint aki számított rá. Mint aki titkon várt már valami fennforgást. Tátika mereven fixírozza a biztonsági őrt.

Ki kellene fizetni az elfogyasztott árut, uram.

Babett fontoskodva, egy halmozottan hátrányos helyzetű és problémás gyerek túl sokat tudó óvónőjének bocsánatkérő pillantásával szökell feléjük, és kíméletesen megcsippenti Tátika pólónyakát. Sanyika, csak nyugodtan, éneklj lágyan.

Tátika vadul hátrakapja a fejét. A szeme fekete. Te maradjál ki ebből. Intézem. A gyümölcsök előtt várjál. El ne mozdulj.

Babett a gyümölcsök előtt téblábol. Mélyeket sóhajt. Figyeli üres gyomra szédítő zszibongását. Aprólékosan, gourmand módjára megfigyeli, kiélvezi. Lassan terjed az ágyéka felé, majd elcsitul. Babett szerényen lecsippent egy szőlőszemet, és suttyomban eltünteti a szájában. Átkukkant a következő sorba. Piák.

Egy laza nyár végi sportfröccs. Ennyi tisztulás után azért ütne. Ennyi tisztulás után legalábbis agyhelyen pöccintene. Mennyi is? Babet a telefonját nyomkodja. Öt nap. Többnek tűnt, mindegy. A többiek meg se próbálják, basznak az egészségre. Kinyírják magukat negyvenéves korukra. Inkább vice. Legyen inkább vice. Kiülni egy vicével a Raktér külső placcára. Fél szemmel figyelni, max egy-egy ismerősnek odaköszöngetni távolságtartóan, de közben leszarni a népeket, szarni le magasról az egész csírabörzét, a műszak után felesező futárokat, a wannabe művészeket, a kirakatvegán goakutyákat és a nyáron is kötött sapkát hordó, de még azt a kibaszott, funkciótlan sapkát is még fölölegesebben tarkóig toló, egyenszemüveges hipszter nyomorékokat. Kiülni egy házmasterrel a Rakiba. Megjeleni egy valódi nagyvaddal. Nem egy ilyen tresszkultúrán élőkkel posztironikusan empatizáló divatbalos ratyival, hanem magával az eleven, vérbő tressel. Egy igazi prolival. Kiülni a Rakiba, elfröccsözgetni, hatalmasakat hahotázni. Egész véletlenül észrevenni a Bojlert, és intézni valamit. Csak egy kis csumpit, semmi szintetika. Egy kis egyest kettőért. A pult felé menet, élénk gesztikulálás közben egész véletlenül megsimítani ennek a suttyónak hátát, azt mondani, bocsi, véletlen, és enyhén elnyílt ajakkal, fröccstől csillogó szemmel ránézni, aztán vadul egymásnak esni, belemarkolni a puha vörös hajába, smárolni, belemarkolni az úszógumijába, habzsolni a valószerűtlenül puha babaillatát, belemarkolni a kerek seggébe, habzsolni, habzsolni a száját, a szépségét, az illatát. Semmi laszti, semmi spuri, csak a jó öreg, kristályos MDMA. De abból is csupán egy pöppnyivel a küszöbdózis fölé lőni, nem totál szétkenődni, lefolyni a székről, arccal lefolyni a tulajdon koponyájáról, eltántorogni teleszarni a végét, csak egy lájtos morzsa, szédítő zсібongás a gyomorban, mély sóhajtozások, tenyérbe fogott arc, billegő utcák, nyirkos tenyér, cseppfolyós úzás a térben, billegő utcák hazafelé, hazafelé, hazafelé...

Csituló, de még épp kellemes zсібongás a gyomorban. Valami készül. Bonnie és Clyde köpnek a világra, közösen köpnek a világra egy átlagos augusztusi kora délutánon.

Babet egy száraz fehérbor címkéjén böngészi elmélyülten a cukortartalmat. Tátika és a biztonsági őr kollegiálisan csevegve közelednek.

Értem, vezérem, hogy miről beszélsz, bólogat joviálisan Tátika. Semmi probléma nincsen. Megértettük egymást. A szeme szigorúan Babetre villan. Babet a lefüleltekn önkéntelen sietségével rakja vissza a bort a polcra. Én is voltam vagyönörzésbe, tudom, miről beszélsz. Sok a patkány kutya. El lehet tőlük pattani. Elpattan tőlük az ember idegzetileg. Meg én is túljátszottam a szerepemet. Tudod, hogy van, kacsint a biztonsági őrre, néha nekieresztem, aztán elnézem a határt. Rám kell szólni, hogy tudjam a helyemet, és akkor semmi probléma nincsen.

Búcsúzáskor nevetve lapogatják egymás vállát.

Mi volt?, böki oldalba Babet az utcán.

Mi lett volna?, vakkantja Tátika lehetnyi türelmetlenséggel. Elintéztem. Megvan a dumám, megvan a kisugárzásom. Szúrós oldalpillantás. Te miért nem azt csinálod, amit kérek tőled? Megkérlek világosan, hogy várjál a gyümölcsök előtt, és ennyit sem tudsz megcsinálni.

Babet lefékez, peckesen félrebillentett csípőjére vágja a kezét. Te meg mit parancsolgatsz?

Tátika kelleetlenül, égnek emelt tekintettel megtorpan. Szerinted parancsolgatok? Szerinted ez a parancsolgatás? Ne verd rám az ideget. Szépen kértelek egy dologra, egyetlenegy dologra kértelek, és azt sem csinálod meg. Ezekről kap el az ideg, hogy nem akarod érteni a szép szót.

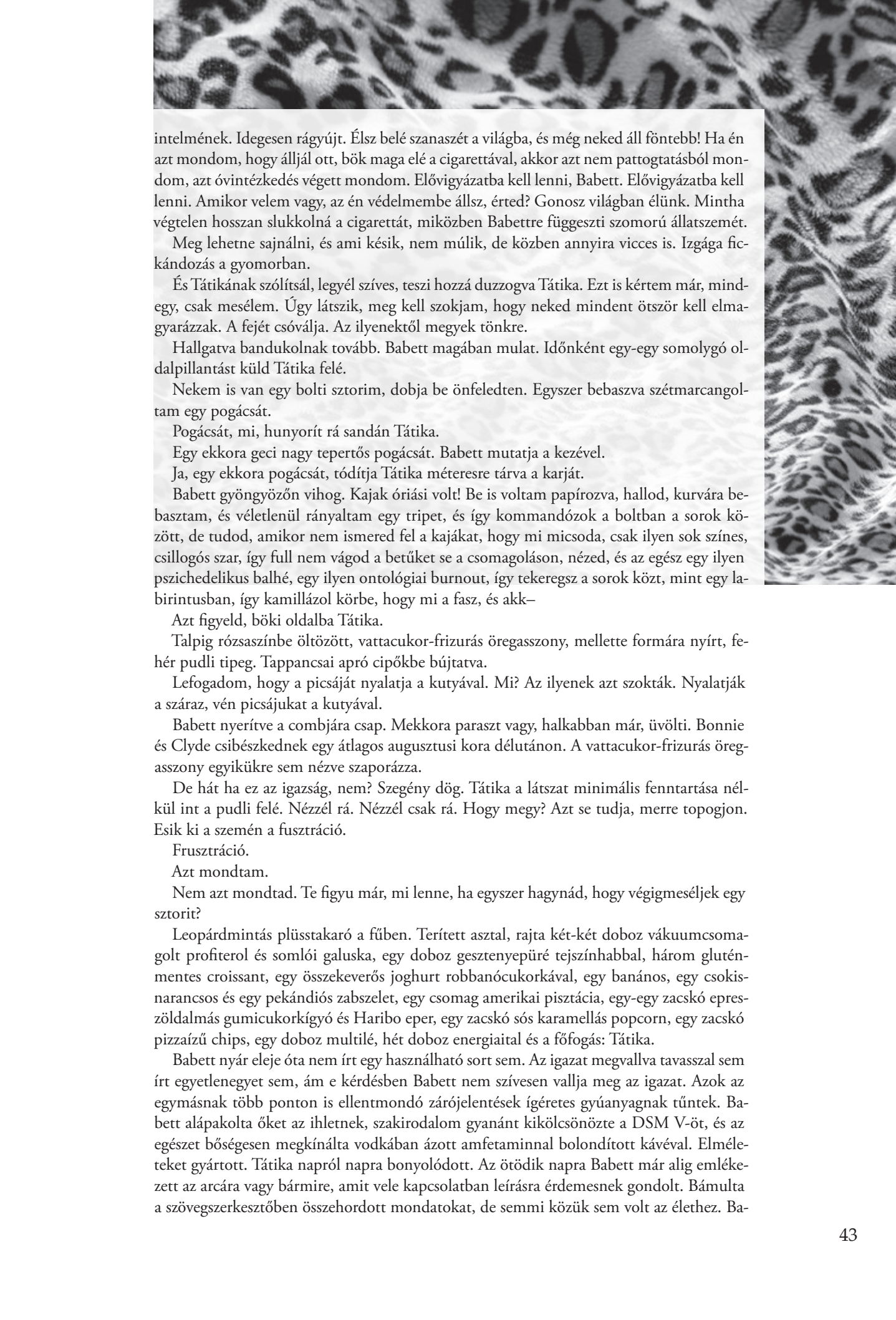
Babet mellei kihívóan préselődnek egymáshoz keresztbe font karjai alatt. Nem csutka mindegy, hol várlak? Semmi értelme ilyeneken feszülni.

Semmi értelme?, csattan fel váratlan hevességgel Tátika. Semmi értelme? Két szemöldöke egymásnak ront. Szerinted semmi értelme sincsen annak, amit csinálod? Tehetetlenül forgatja a szemét. Isten faszába! Azért, hogy te nem ismered a világot, még miért engemet kell semmibe nézni?

Babetet elnéző magabiztosság önti el. Nyugi már, ne flesseld túl, senki se mo-

Többet éltem, többet láttam, mint te, dohog Tátika. E pillanatban jól látszanak a szeme alatti árkok és gyűrődések, de feddése inkább tűnik egy a húsosfazék közeléből réges-rég elrugdalt, sértett nyugdíjas káder károgásának, mint egy dörzsöltségben megvénült Clyde

intelmének. Idegesen rágyújt. Élsz belé szanaszét a világba, és még neked áll föntebb! Ha én azt mondom, hogy álljál ott, bök maga elé a cigarettával, akkor azt nem pattogtatásból mondom, azt óvintézkedés végett mondom. Elővigyázatba kell lenni, Babet. Elővigyázatba kell lenni. Amikor velem vagy, az én védelmembe állsz, érted? Gonosz világban élünk. Mintha végtelen hosszan slukkolná a cigarettát, miközben Babetre függeszti szomorú állatszemét.

Meg lehetne sajnálni, és ami késik, nem múlik, de közben annyira vicces is. Izgága fic-kádozás a gyomorban.

És Tátikának szólítsál, legyél szíves, teszi hozzá duzzogva Tátika. Ezt is kértem már, mind-egy, csak mesélem. Úgy látszik, meg kell szokjam, hogy neked mindent ötször kell elmagyarázzak. A fejét csóválja. Az ilyenektől megyek tönkre.

Hallgatva bandukolnak tovább. Babet magában mulat. Időnként egy-egy somolygó oldalpillantást küld Tátika felé.

Nekem is van egy bolti sztorim, dobja be önfeledten. Egyszer bebaszva szétmarcangoltam egy pogácsát.

Pogácsát, mi, hunyorít rá sandán Tátika.

Egy ekkora geci nagy tepertős pogácsát. Babet mutatja a kezével.

Ja, egy ekkora pogácsát, tódítja Tátika méteresre tárva a karját.

Babet gyöngyözőn vihog. Kajak óriási volt! Be is voltam papírozva, hallod, kurvára bebasztam, és véletlenül rányaltam egy tripet, és így kommandózok a boltban a sorok között, de tudod, amikor nem ismered fel a kajákat, hogy mi micsoda, csak ilyen sok színes, csillogós szar, így full nem vágod a betűket se a csomagoláson, nézed, és az egész egy ilyen pszichedelikus balhé, egy ilyen ontológiai burnout, így tekeregsz a sorok közt, mint egy labirintusban, így kamillázol körbe, hogy mi a fasz, és akk-

Azt figyeld, böki oldalba Tátika.

Talpig rózsaszínbe öltözött, vattacukor-frizurás öregasszony, mellette formára nyírt, fehér pudli tipeg. Tappancsai apró cipőkbe bújtatva.

Lefogadom, hogy a picsáját nyalatja a kutyával. Mi? Az ilyenek azt szokták. Nyalatják a száraz, vén picsájukat a kutyával.

Babet nyerítve a combjára csap. Mekkora paraszt vagy, halkabban már, üvölti. Bonnie és Clyde csibészkednek egy átlagos augusztusi kora délutánon. A vattacukor-frizurás öregasszony egyikükre sem nézve szaporázza.

De hát ha ez az igazság, nem? Szegény dög. Tátika a látszat minimális fenntartása nélkül int a pudli felé. Nézzél rá. Nézzél csak rá. Hogy megy? Azt se tudja, merre topogjon. Esik ki a szemén a fusztráció.

Fusztráció.

Azt mondtam.

Nem azt mondtad. Te figyü már, mi lenne, ha egyszer hagynád, hogy végigmeséljek egy sztorit?

Leopárdmintás plüsstakaró a fűben. Terített asztal, rajta két-két doboz vákuumcsomagolt profiterol és somlói galuska, egy doboz gesztenyepüré tejszínhabbal, három gluténmentes croissant, egy összekeverős joghurt robbanócukorkával, egy banános, egy csokis-narancsos és egy pekándiószabszelet, egy csomag amerikai piztácia, egy-egy zacskó epres-zöldalmás gumicukorkígyó és Haribo eper, egy zacskó sós karamellás popcorn, egy zacskó pizzaízű chips, egy doboz multilé, hét doboz energiaital és a főfogás: Tátika.

Babet nyár eleje óta nem írt egy használható sort sem. Az igazat megvallva tavasszal sem írt egyetlenegy sem, ám e kérdésben Babet nem szívesen vallja meg az igazat. Azok az egymásnak több ponton is ellentmondó zárójelentések ígéretes gyúanyagának tűntek. Babet alápakolta őket az ihletnek, szakirodalom gyanánt kikölcönözte a DSM V-öt, és az egészet bőségesen megkínálta vodkában ázott amfetaminnal bolondított kávéval. Elméleteket gyártott. Tátika napról napra bonyolódott. Az ötödik napra Babet már alig emlékezett az arcára vagy bármire, amit vele kapcsolatban leírásra érdemesnek gondolt. Bámulta a szövegszerkesztőben összehordott mondatokat, de semmi közülük sem volt az élethez. Ba-

bett ezért művészi kötelességének érezte, hogy visszatérjen az életbe. Nyár közepén, a Dusk Till Dawn fesztiválon, miután összekavart egy csávóval, akit svéd jógaoktatónak nézett, aztán lefelé dzsalsa a 2CB-ről, kiderült, hogy egy sárrészeg magyar paraszt, és ismét átélhet-e spirituális élményei szinte törvényszerű banalításba fulladásának keservét, két bánatfelni bedobását követően valahogy elvárta volna, hogy maga Tátika testesüljön meg előtte, hogy a fülébe súgjon valami korszakváltó igazságot, de semmi.

Babett a terített asztalra heveredik, és felkínálja magát a gyümölcserlelő napfénynek. Lehet, hogy mégis tisztulni kell. Piknikezni, heverészni, szabadnak lenni. Szabadnak, erősnek, kicsattanóan egészségesnek és csábítóknak. Valami készül, de most még maga a készülődés is elcsitul, méla félálomba szenderül egy percre a zsongító melegben. Tátika is behunyja a szemét. A meg-megrezenő héjon kékes hajszálerek derengenek át.

Jó volt veled múltkor is. Tudod, mikor.

Tudom. Babett résnyre nyitja a szemét. Akkor miért nem kerestél?

Tátika felkönyököl. El kellett tűnjek. Jelentőségteljes szemmeregetés, bólogatás közben komolykodó csücsör. Szálevarrás végett. Össze kellett rakjam magamat.

És összeraktad? Babett is felkönyököl, keze domborodó csípőjén pihen. Lopva, egyszerűre kívánósan és kételkedve sandít végig Tátikán.

Tátika bólint. Ja. Maga elé réved, pár pillanatra a távolba úszik a tekintete. Voltak bizonyos illetők, akiktől meg kellett szabaduljak. Csak a lehúzást kaptam bizonyos illetőktől. Ott voltál, hallottad te is, hallottad a saját szemeddel. Ne mondjad, hogy nem emlékszel. Számonkérőn Babettre szegezi a tekintetét. Gyógyszeres patkányoktól mindig csak a bajom háramlott. Hogy én az helyett, hogy mentális dolgokba fektessek, amitől jól vagyok, amitől nem zördülök össze folyamatába, sietek, rohanok vissza az ingatlanban, főzök, mosok, takarítok tizenkét óra tisztas munkavégzés után, mert ez a seggszagú őslény egész nap szétcsapva sztondul. Lábam is kirohadt az építkezésen, megmutassam? Ha úgy van, levágják. Szerinted miért megyek úgy, mint aki telefosta a gatyáját? Viccből? És megyek, csinálom, felvállalom a felelősséget teljes mellszélességbe, mert aki nekem egyszer is segített, ahhoz nekem megvan a kötődésem a sírig, azon is túl. Még én mondtam neki, könyörögtem neki, hogy hagyja a gecibe, a zacskós virslit külön is, mert több kárt csinál! Amire tudod, mi a hála? Legjobb trikóm, eredeti ármánis trikóm kifeszülve a dagadt testén, a büdös, undorító testi gennyedzésével összekelve belülről, ami nyilván innentől kuka!

Meg lehetne sajnálni, meg lehetne szeretgetni, és ami késik, nem múlik, de közben anynyira szórakoztató. Babettből kipukkad a vihanc.

Vicces, mi? Tátika sötét pillantást vet rá. Felül. Az is vicces szerinted, hogy ez miatt raktak ki melóhelyről? Szerinted az vicces, hogy egy kemény fizikális munkát végző személy kettő meg három óra alvásokkal viszi az életét? Egy ízben ájulásig menően! Egy biztatás nélkül, egy jó szó nélkül, egy kicsi törődéséreztetés nélkül? Szerinted ebben hol van az ihlet?

Babett lesüti a szemét. Bocs, nem úgy gondoltam.

Nem érdekes. Már megszoktam, hogy mindent magamnak kell megoldjak. Szerinted nem lett már másnapra új melóm? Megvannak a kapcsolataim, kettő telóból el lett intézve. Autómosó, ott legalább emberbe néznek. A nagyfőnök becsül, inkább haveromnak mondanám, mint munkaviszony. Értjük egymásnál a poént, olyan fingóverseny, hogy a Jani bácsi lefordult mellettünk, röhög fel Tátika, vagy ha úgy van, kimegyünk Flóriánra, veszünk pizza, gírosz, kóla, ami kell, ha szorulok, odaadja előlegbe, vagy meghív. Megbízok benne teljes mértékébe, lakhatásba is támogat, lelkeket önti, ha szenvedek a magánytól. Kijöhetnél velem, bemutatnálak. Tátika várakozón fürkészi Babett arcát. Mit mondasz rá?

Valami moccan. Valami készül. Fékezett zsidobongás.

Miért akarsz bemutatni?

Csak. Akik nekem fontosak, azokat egybe szeretem tudni. Tátika a torkába zuttyint egy adag energiáit. Na csipegessél. Böfög.

Babett meghatottan tépi föl a pisztáciászacskót. A szégyen, az önnön felszínes viháncolása felett érzett szégyen kellemes meghatottságba csap át. Annyira meghatódik, hogy rá kell gyűjtania.

Tátika nyughatatlan tekintete rövid portyákra indul. Azokat nézzed, mutat egy negyvenes párra. Látszik, ki a károly otthon. Figyeld a nőt, mint egy birodalmi lépegető. Babett élesen felvihog. Felfelé fújja a füstöt. Luisz vutomba vásárol, de a madárnál fogja a mogyorót, két évente is csak a bálás turiba ereszti el, kezd belelendülni Tátika. Szakközépbe volt ilyen a tanárunk, magyartanárunk, petárdával majréztattuk. Barna szövetnadrág, térdnél kikopva, látszik, hol tölti a legtöbb idejét, csóri így kéri esténként a fájdalmat. Tátika feltérdel, mutatja, hogy kéri. Babett gurgulázva röhög. Figyeld, hogy megy. Mint akinek lóg ki a néger péló a lyukából. Tátika talpra szökken, térdét-vállát rogyasztva utánozza a férfit. Babett visítva elvetődik a pokrócon. Tátika röhögve megy egy kört a férfi stílusában, majd a nőére vált. Elég, elég, nem bírom, vinnyogja Babett.

Bonnie és Clyde együtt hatalmasat mennek egy átlagos augusztusi délutánon.

Tátika embereket parodizál a parkban. Babett a neki tetszők felé int, akár egy mulatságból kivégzéseket elrendelő császárnő, Tátika a nyomukba ered, túlrajzolt mozdulatokkal mímeli a járásukat. Némelyik megsejti, lassít vagy megtorpan, a fejét kapkodja. Tátika vigyázzba dermed, arca megnyúlik. Ha az alany hátrasandít, követi a példáját, a nyakát nyújtogatja a válla felett. Babett pukkadozik. Valami probléma van?, érdeklődik aggodalmasan Tátika. Az alany megrezzen, lesüti a szemét, megszaporázza lépteit. Tátika Babettre kacsint.

Szerinted sincsenek véletlenek?, duruzsolja puhán Babett. Egy centivel közelebb csúszik Tátikához.

Hanyatt hevernek. Fölöttük alkonyodó ég, alattuk leopárdmintás plüsstakaró, köröttük műanyag szemét. Távolabbról, a kőasztalok felől vodkabombázó tinédzserek bőfögőkórusa. Madarak napbúcsúztató pitypalattylása mindenfelől. Az egyik energiatároló dobozban virágok. Tátika szedte és nyújtotta át őket Babettnek sanda és szégyenlős pofával, elmondhatatlanul édes pofával, aztán valamit az élet akadémiájáról handabandázott, és, nyilván zavarát leplezve, gyorsan bemutatott pár fegyencfekvőtámaszt.

Az Úr akaratán kívül semmi sincs, dűnnyögi Tátika.

Én is ugyanezt mondom, bújja átszellemülten Babett. Egy centivel még közelebb csúszik Tátikához. Van erről egy elméletem. Szerintem rejtőzik az univerzum szövete mögött egy ilyen inverz struktúra, vágod, ami mélyebb, mint a világban tapasztalható törvényszere-

Felét nem értem annak, amit vakersz, horkan közbe rosszkedvűen Tátika, ezt direkt csinálod?

Legalább tanulsz néhány új szót, veti oda cserfeszen Babett. Hanyatt fekvésből Tátika felé gördül.

Tátika felül, rágyújt. Gyökér vagyok, mondjad csak nyugodtan, sziszegi a fogai közé szorított cigarettával.

Jaj már, simít végig a lapockáján Babett, csak oltalak, nem kell komolyan venni. Nem mondtam, ho-

Tátika elhúzódik. Találomra felvesz egy energiatárolót, a torkába csorgatja az utolsó cseppeket. Ja. Nem mondtad. Csak az éreztetés szintjén. Felismerhetetlenné gyűri és maga mellé ejti a dobozt.

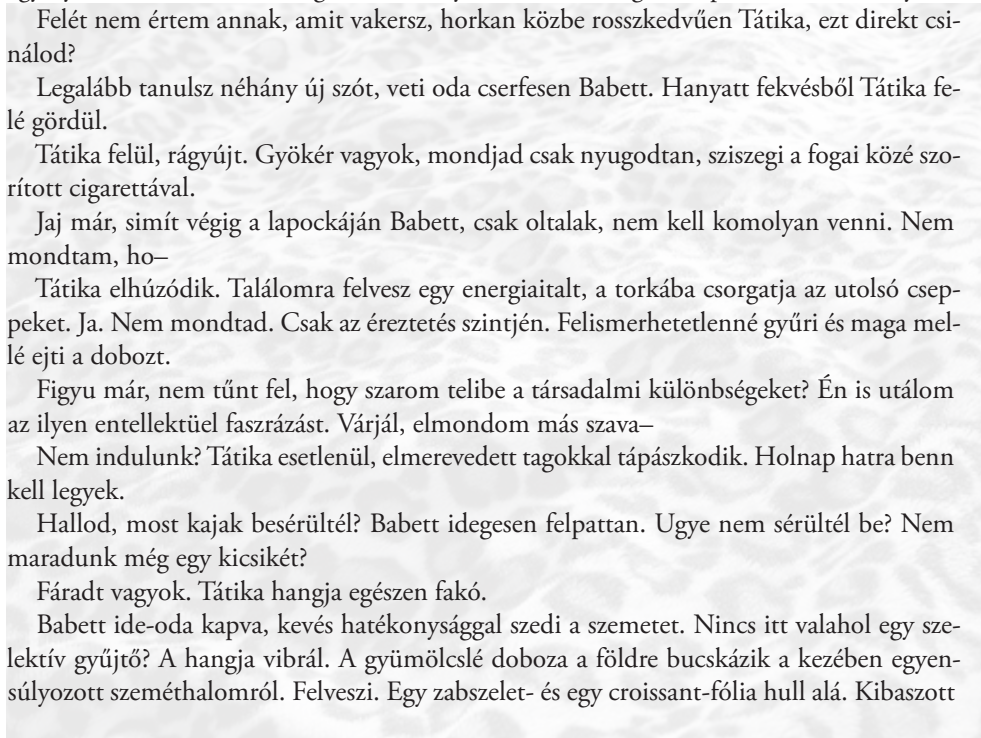
Figyu már, nem tűnt fel, hogy szarom telibe a társadalmi különbségeket? Én is utálok az ilyen intellektüel faszrázást. Várjál, elmondom más szava-

Nem indulunk? Tátika esetenül, elmeredevett tagokkal tápáskodik. Holnap hatra benn kell legyek.

Hallod, most kajak besérültél? Babett idegesen felpattan. Ugye nem sérültél be? Nem maradunk még egy kicsikét?

Fáradt vagyok. Tátika hangja egészen fakó.

Babett ide-oda kapva, kevés hatékonysággal szedi a szemetet. Nincs itt valahol egy selektív gyűjtő? A hangja vibrál. A gyümölcsle doboza a földre bucskázik a kezében egyensúlyozott szeméthalomról. Felveszi. Egy zabszelet- és egy croissant-fólia hull alá. Kibaszott

fogyasztói társadalom, vágja a kupacot egy közeli, fémrácsos kukába, elegendem van ebből az egész szarból. Nem tudod úgy csinálni, hogy jó legyen. A háta mögött Tátika megvonagló felsőtesttel folyt magába egy öklendést. Erőlködve kihúzza magát, mélyeket lélegzik.

Babett a virágcsokrát szorongatva kullog Tátika mellett. Lopva oldalra sandít, aztán fájdalmasan elkapja a tekintetét. Surrog a talpuk alatt a murva. Kuttyák világító nyakörve cikázik a félhomályban.

Tátika megtántorodik, egy közeli padhoz szédeleg. Megkapaszkodik a háttámlában, iránytalanul a deszkába öklöz. Isten vérekes faszába. Lerogy, a térdére támaszkodik, a szemét nyomorgatja. Nem látok. A kurva cukorba fogok belevakulni. Ebbe fogok tönkremenni.

Babett, ütközetbe szálló harcos kardját a hüvelyéből, kirántja a csokrot a vízzel telt energiatároló dobozból. Gyerünk, igyál. Sürgetően megkocogtatja vele Tátika kezét. Idd ezt meg. Hallod? Nézz rám. Tessék inni.

Tátika lassan ráemeli elanyátlanodott, zavaros tekintetét.

Van itt egy kút. Hozok még. Itt várj. Érted? El ne mozdulj.

Babett rohan, rohanás közben nagyokat szökell. Szökellés közben lelassul, lasított felvételen úszik a levegőben. Küldetést teljesít. Váratlan eufória önti el.

Tátika pihegő feje Babett vállzugába simul. Suttognak, mint két virrasztó egy éjjeli menedékhelyen.

Miért nem vigyázol magadra jobban.

Nincsen erre időm. Tátika nyelve nehezen forgatja a szavak száraz forgácsait. Nincsen tébém, azt is elvették. Egy kézzel adnak, két kézzel elvesznek. Mindent elvesznek. Személyimet hetedszer csináltatom, az is pénz. Nincsen semmim, csak a betegségeim. Csak a betegségeim meg a szeretetetésem. Az ölelési szükségletem. Forró, acetonos lehelete csiklandozza Babett bőrét. Ha nem ölelnék meg záros határidőben, kifogyok magamból. Kifogy az erőm, kimegy a vérem. Mint egy széltől fújókált nejlonzacskó az utcán, csak tengődök üresen.

Ezt a mondatot kéne megjegyezni, telóba felírni, vagy valami. Babett mélyet sóhajt, laposat pislant. Elzsibbad az arca. Elzsibbad a gyomra. Elzsibbad az ágyéka. Elzsibbad az agya. Gyere ide. Mintha most kúszna be az MDMA. Babett Tátikát öleli. Tátika valóságosan kicsi és esendő Babett ölelésében.

Félek, Babett. Félek a világtól. Vigyázol rám? Kóterba be, kóterből ki, ez milyen élet? Negyvenöt éves vagyok. Nem értek semmit. Egyet rezdülök, és megtörténik a baj. Emberi kapcsolatok. Nem értem. Túl sok a teher. Nem tudom vinni. Félek. Hogy elbaszom veled is.

Billegő utcák, nyirkos tenyér. Cseppfolyós úzás a térben. Tátika fehér arca, szeme alatt a szürke árkok a villamos kialvatlan neonhunorgásában. Tátika Babett kezét szorongatja. A hüvelykujja rögeszmésen egyforma köröket ír le Babett tenyerében.

Csabi olyan volt, mint a spangli. Mint először kattanni rá a spanglira. Mint először, másodszer, ötödszer, tizedszer tépni, heteken át folyamatosan tépni, két slukk után beforcsulni, viháncolni, baromságokon flesselni, hónapokon át folyamatosan tépni, szépen hozzászokni, spangli helyett egyszerűen ciginek nevezni, elműködgetni, elhinni, hogy ez már mindig így marad. Elhinni, napról napra görcsösebben próbálva elhinni, hogy az irritáció máshonnan jön, a világból jön, nem a spangliból, a világot kell megjavítani, nem a spanglinak búcsút inteni. És akkor egy este benyalni egy kulcshegynyi MDMA-t, egy púpozott kulcshegynyi tiszta, nyelvlyuggatóan keserű, kristályos MDMA-t, készülni a készülődésére, érezni a készülődését, izgágáskodni a készülődésétől, megkészülni a készülődésétől, hogy aztán egyszer csak kiáradjon, pofán töröljön, tarkón nyaljon és maga alá temessen az elmondhatatlan.

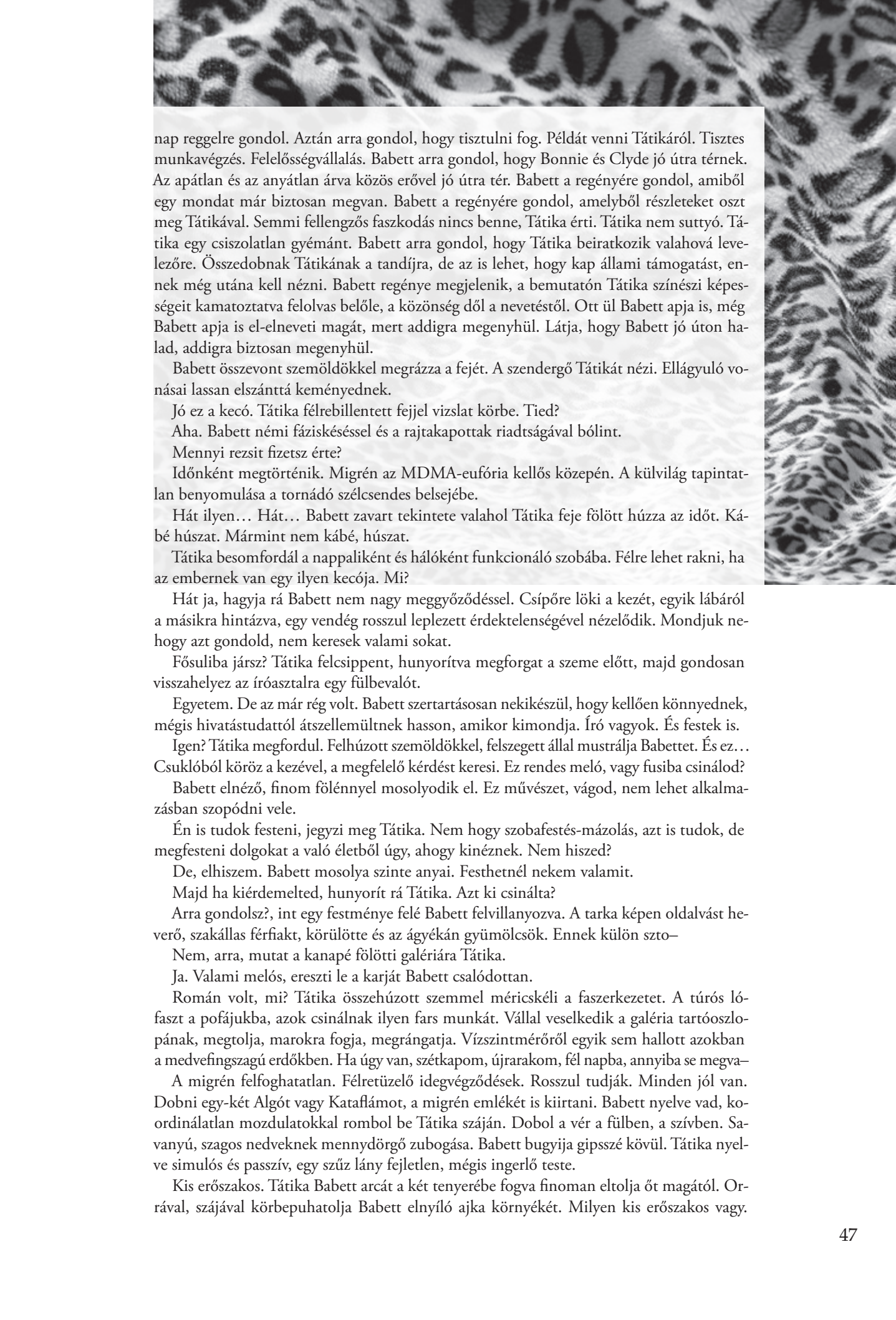
Már akkor tudtam, mormolja Tátika eszelősen ingatva a fejét. Tudod, mikor.

Tudom.

Tátika szemében iszonyatos mélységek vannak. Babett olvatagon rábabszalyog, kinéz az ablakon. Érti, hogy a Tátika mellett ülő csávó is őt nézi, az ő megdicsőült ragyogását nézi.

Babett az éjszakára gondol. Arra is, de előtte a fehérjedús, szénhidrátszegény táplálékra, amit Tátika egy szelíd és egyáltalán nem erőszakos, az egészségtelen táplálkozás és a magas vércukorszint kapcsolatáról szóló oktatószöveg kíséretében fog elfogyasztani. Aztán a más-

nap reggelre gondol. Aztán arra gondol, hogy tisztulni fog. Példát venni Tátikáról. Tisztes munkavégzés. Felelősségvállalás. Babet arra gondol, hogy Bonnie és Clyde jó útra térnek. Az apátlan és az anyátlan árva közös erővel jó útra tér. Babet a regényére gondol, amiből egy mondat már biztosan megvan. Babet a regényére gondol, amelyből részleteket oszt meg Tátikával. Semmi fellengzős faszkodás nincs benne, Tátika érti. Tátika nem suttyó. Tátika egy csiszolatlan gyémánt. Babet arra gondol, hogy Tátika beiratkozik valahová levelezőre. Összedobnak Tátikának a tandíjra, de az is lehet, hogy kap állami támogatást, ennek még utána kell nézni. Babet regénye megjelenik, a bemutatón Tátika színészi képességeit kamatoztatva felolvass belőle, a közönség dől a nevetéstől. Ott ül Babet apja is, még Babet apja is el-elneveti magát, mert addigra megenyhül. Látja, hogy Babet jó úton halad, addigra biztosan megenyhül.

Babet összevont szemöldökkel megrázza a fejét. A szendergő Tátikát nézi. Ellágyuló vonásai lassan elszánttá keményednek.

Jó ez a kecé. Tátika félrebillentett fejjel vizslat körbe. Tied?

Aha. Babet némi fáziskéséssel és a rajtakapottak riadtságával bólint.

Mennyi rezsit fizetsz érte?

Időnként megtörténik. Migrén az MDMA-eufória kellős közepén. A külvilág tapintatlan benyomulása a tornádó szélcsendes belsejébe.

Hát ilyen... Hát... Babet zavart tekintete valahol Tátika feje fölött húzza az időt. Kábé húszat. Mármint nem kábé, húszat.

Tátika besomfordál a nappaliként és hálóként funkcionáló szobába. Félre lehet rakni, ha az embernek van egy ilyen kecéja. Mi?

Hát ja, hagyja rá Babet nem nagy meggyőződéssel. Csípőre löki a kezét, egyik lábáról a másikra hintázva, egy vendég rosszul leplezett érdektelenségével nézelődik. Mondjuk nehogya azt gondold, nem keresek valami sokat.

Fősuliba jársz? Tátika felcsippent, hunyorítva megforgat a szeme előtt, majd gondosan visszahelyez az íróasztalra egy fülbevalót.

Egyetem. De az már rég volt. Babet szertartásosan nekikészül, hogy kellően könnyednek, mégis hivatástudattól átszellemültnek hasson, amikor kimondja. Író vagyok. És festek is.

Igen? Tátika megfordul. Felhúzott szemöldökkel, felszegett állal mustrálja Babetet. És ez... Csuklóból köröz a kezével, a megfelelő kérdést keresi. Ez rendes meló, vagy fusiba csinálod?

Babet elnéző, finom fölénnyel mosolyodik el. Ez művészet, vágod, nem lehet alkalmazásban szopódnival veled.

Én is tudok festeni, jegyzi meg Tátika. Nem hogy szobafestés-mázolás, azt is tudok, de megfesteni dolgokat a való életből úgy, ahogy kinéznek. Nem hiszed?

De, elhiszem. Babet mosolya szinte anyai. Festhetnél nekem valamit.

Majd ha kiérdemelted, hunyorít rá Tátika. Azt ki csinálta?

Arra gondolsz?, int egy festménye felé Babet felvillanyozva. A tarka képen oldalvást heverő, szakállas férfiak, körülötte és az ágyékán gyümölcsök. Ennek külön szto-

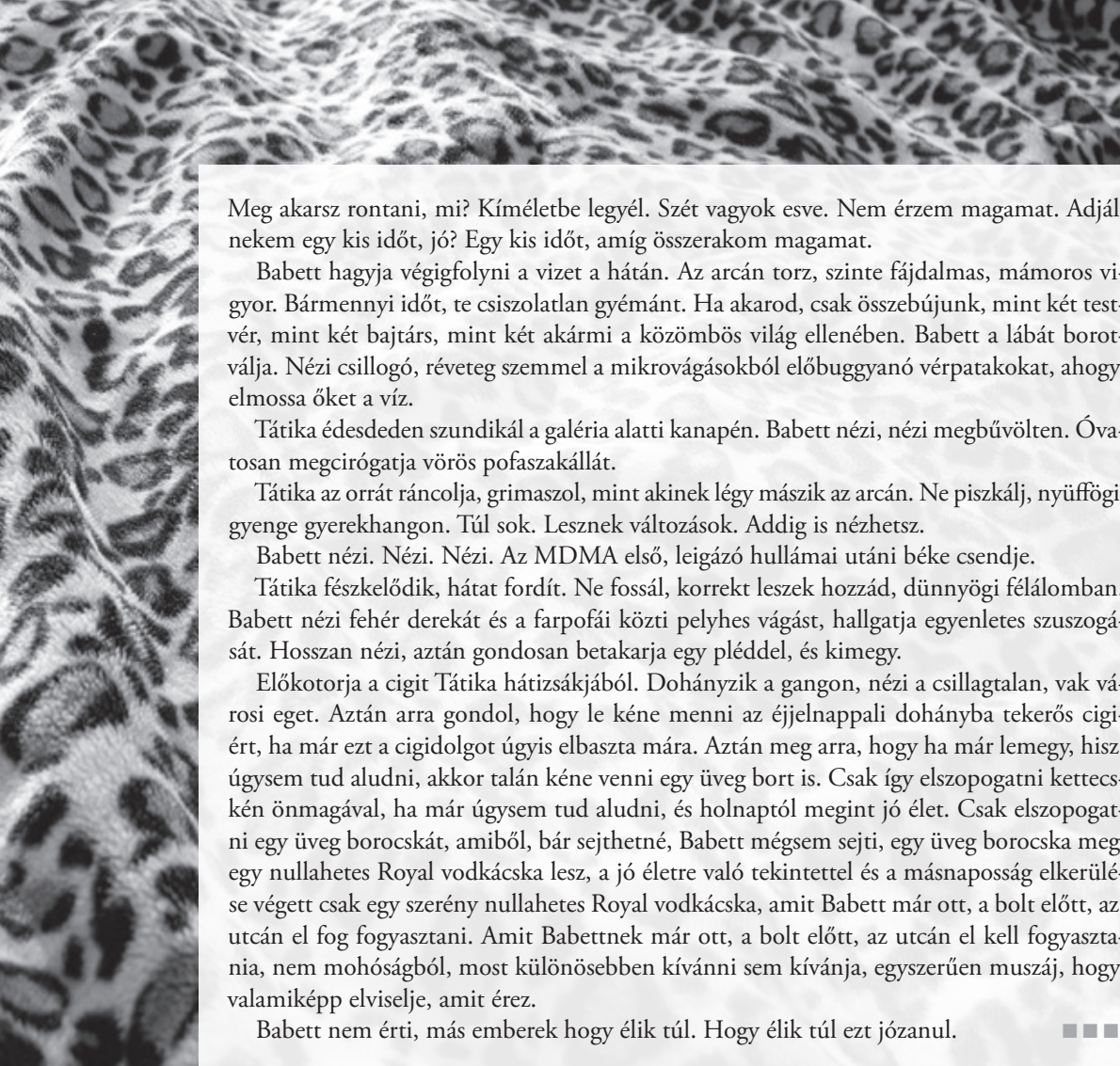
Nem, arra, mutat a kanapé fölötti galériára Tátika.

Ja. Valami melós, ereszti le a karját Babet csalódottan.

Román volt, mi? Tátika összehúzott szemmel méricskéli a faszkeretet. A túrós lófaszt a pofájukba, azok csinálnak ilyen fars munkát. Vállal veselkedik a galéria tartóoszlopának, megtolja, marokra fogja, megrángatja. Vízszintmérőről egyik sem hallott azokban a medvefingzagú erdőkben. Ha úgy van, szétkapom, újrarakom, fél napba, annyiba se megva-

A migrén felfoghatatlan. Félretüzelő idegvégződés. Rosszul tudják. Minden jól van. Dobni egy-két Algót vagy Kataflámot, a migrén emlékéit is kiirtani. Babet nyelve vad, koordinálatlan mozdulatokkal rombol be Tátika száján. Dobol a vér a fülben, a szívben. Savanyú, szagos nedveknek mennydörgő zubogása. Babet bugyija gipszszé kövül. Tátika nyelve simulós és passzív, egy szűz lány fejletlen, mégis ingerlő teste.

Kis erőszakos. Tátika Babet arcát a két tenyerébe fogva finoman eltolja őt magától. Orrával, szájával körbepuhatolja Babet elnyíló ajka környékét. Milyen kis erőszakos vagy.

Meg akarsz rontani, mi? Kíméletbe legyél. Szét vagyok esve. Nem érzem magamat. Adjál nekem egy kis időt, jó? Egy kis időt, amíg összerakom magamat.

Babett hagyja végigfolyni a vizet a hátán. Az arcán torz, szinte fájdalmas, mámoros vi-
gyor. Bármennyi időt, te csiszolatlan gyémánt. Ha akarod, csak összebújunk, mint két test-
vér, mint két bajtárs, mint két akármí a közömbös világ ellenében. Babett a lábát borot-
válja. Nézi csillogó, réveteg szemmel a mikrovágásokból előbuggyanó vérpatakokat, ahogy
elmossa őket a víz.

Tátika édesdeden szundikál a galéria alatti kanapén. Babett nézi, nézi megbűvölten. Óva-
tosan megcirógatja vörös pofaszakállát.

Tátika az orrát ráncolja, grimaszol, mint akinek légy mászik az arcán. Ne piszkálj, nyüffögi
gyenge gyerekhangon. Túl sok. Lesznek változások. Addig is nézhetsz.

Babett nézi. Nézi. Nézi. Az MDMA első, leigázó hullámai utáni béke csendje.

Tátika fészkelődik, hátat fordít. Ne fossál, korrekt leszek hozzád, dűnnyögi félálomban.
Babett nézi fehér derekát és a farpofái közti pelyhes vágást, hallgatja egyenletes szuszogá-
sát. Hosszan nézi, aztán gondosan betakarja egy pléddel, és kimegy.

Előkotorja a cigit Tátika hátizsákjából. Dohányzik a gangon, nézi a csillagtalán, vak vá-
rosi eget. Aztán arra gondol, hogy le kéne menni az éjjelnappali dohányba tekerős cigi-
ért, ha már ezt a cigidolgot úgyis elbaszta mára. Aztán meg arra, hogy ha már lemegy, hisz
úgysem tud aludni, akkor talán kéne venni egy üveg bort is. Csak így elszopogatni kettecs-
kén önmagával, ha már úgysem tud aludni, és holnaptól megint jó élet. Csak elszopogat-
ni egy üveg borocskát, amiből, bár sejthetné, Babett mégsem sejti, egy üveg borocska meg
egy nullahetes Royal vodkácska lesz, a jó életre való tekintettel és a másnaposság elkerülé-
se végett csak egy szerény nullahetes Royal vodkácska, amit Babett már ott, a bolt előtt, az
utcán el fog fogyasztani. Amit Babettnek már ott, a bolt előtt, az utcán el kell fogyasztani,
nem mohóságból, most különösebben kívánni sem kívánja, egyszerűen muszáj, hogy
valamiképp elviselje, amit érez.

Babett nem érti, más emberek hogy élnek túl. Hogy élnek túl ezt józanul. ■ ■ ■

■ **Szendi Nóra** (1988) író, szerkesztő, kritikus. Regényei: *Zárványok* (2015, Apokrif–FISZ, a szerző illusztrá-
cióival), *Természetes lustaság* (2018, Kalligram). Jelenleg harmadik, *Van ilyen.* című regényén dolgozik.